

El Poble Català

Periòdic (que ja en la clandestinitat fou) portant veu de l'O.P. d'Esquerra Republicana de Catalunya a França
 ... els homes al servei del partit, i no el partit al servei dels homes

Es publica els 15 i 30 de cada mes

Director Politic: Andreu CLARET - Director: Lluís CAPDEVILA - Redactor en cap: Salvador PERARNAU

El Poble Català, respectuosament, demana al President Senyor Irla la immediata formació d'un Govern Català.

BUTLLETÍ D'INFORMACIÓ D'E. R. de C.

Pétain, el traïdor, va a ésser jutjat. Pétain lliurà al seu confrare Franco el President de Catalunya, Lluís Companys. EL POBLE CATALÀ demana la pena de mort per a Pétain.

EDITORIAL

La guerra encara no s'ha acabat

El dia 8 del passat mes de Maig de 1945, els altaveus de França ens anunciaven que la guerra havia acabat, que l'Alemanya hitleriana era vençuda.

Tot França era un crit de joia triomfal, delirant, indescriptible. Nosaltres, refugiats catalans a França, hem volgut sumar-nos a tota aquesta joia. Hi teníem un dret i era el nostre deure: milers i milers de refugiats espanyols de totes les ideologies polítiques, de Catalunya, de Castella, de Bascònia, d'Aragó, de València, d'Andalusia, havien lluitat al costat dels aliats perquè aquest triomf fos possible. Soldats de la nostra República—que no ho oblidí el Govern francès—han empuñat les armes contra Hitler i Mussolini en terres d'Àfrica, d'Itàlia, de Noruega, d'Holanda, d'Alemanya. Soldats de la nostra República han vençut als alemanys que s'ollaven la terra de França.

Tenim doncs dret a participar en la joia de França en veure acabada la guerra. No podem, però, allunyar de nosaltres una ombra de tristesa en pensar que per a nosaltres, refugiats catalans a França, la guerra no havia acabat encara.

Ara ens toca a nosaltres: Franco encara és el botxi d'Espanya. Cal acabar d'una manera terrible amb aquest botxi, amb aquest ésser abjecte que no és fet de carn i nervis i sang com les criatures humanes, sinó d'excrements de matèria fecal; cal acabar amb el còmplice d'Hitler. Aquest monstre que no ha estat parit per entranyes de mare; cal que la fi de Mussolini, l'altre botxi, sigui un ball de rams comparat amb la fi que té de fer Franco, l'assassí de la plaça de Braus de Badajoz, de Guernica, de Granollers. Cal acabar amb el darrer baluart de la tirania a Europa. Cal alliberar la nostra terra, obrir les presons, castigar els botxins, venjar les víctimes. No podem perdonar. No volem perdonar. Qui parli d'oblit i perdó és un miserable, un brètol indignat de dir-se català i, des d'aquest moment, hem de considerar-lo com enemic.

No: la guerra encara no ha acabat per nosaltres, refugiats en terres de França. I cal que l'acabem. I cal que l'acabem nosaltres mateixos, amb el nostre coratge, amb el nostre sacrifici, oblidant etiquetes i polítiques de casinet de barriada, perdonant-nos uns als altres els errors i defallències i unint-nos per a la victòria final.

La nostra Esquerra Republicana de Catalunya als Catalans

Acabada la guerra que durant cinc anys ha ensangonat el de dignitat Republicana de Catalunya, adherida a Aliança Nacional de Catalunya, es disposa a divulgar la realitat del seu pensament per a fer posar els resultats de la seva política, tant en allò que es refereix a l'anorreament de Franco i el seu règim, com a un avanç polític i social dintre de la Catalunya que anem a recobrar.

JUSTIFICACIÓ DE LA NOSTRA POLÍTICA

Colze a colze amb la Resistència Francesa, considerant que servir-la en les hores crítiques de la clandestinitat era també maldar per a l'alliberament de la nostra Pàtria, els homes que composem aquest agrupament de resistència dintre de l'E. R. de C., en estret contacte amb el Consell Superior que dirigeix la lluita a Catalunya, ens aixecàrem contra la passivitat que en tota mena d'aspectes donaven pro-

Victoria

Salut, rams de banderes aliades
que heu vençut el feixisme malefè
i sou roges de llum de mil albaades
per a esquinçar la nit!

Us portem dretes dins l'alçària
i us saludem amb un sentit profund
perquè heu destruït la barbària
i heu redimí el món.

Quatre histèrics amb ànima de cafre
volien portar el món a compte seu
i el més foll d'ells i el més golafre
volia erigir-se Déu.

Portar brams d'ase a les altures,
omplir de llor l'esperit humà,
posar a là Intel·ligència quatre ferradures
perquè no pogués volar,
i alçar per damunt tot la creu gamada,
signe odiós d'externini, arreu, arreu,
fent de la humanitat una ramada
obeïnt al fuet i a una sola veu.

Salut, banderes de bondat humana,
encarnadores d'ideal sublim!

Però, la nostra Pàtria Catalana
encara resta oprimida sota el crim,
i la barbària més funesta
i la nostra bandera porta dol.

Ha acabat la guerra; ha passat la tempesta,
però, encara, per a nosaltres, no ha sortit el sol.

L'hitlerisme sobre Ibèria impera,
Franco encara afusella inbècilment.
Catalunya, contra Hitler, s'alçà la primera.
Mereix ésser primera en tot moment.

Salut, banderes aliades
que heu vençut l'esperit bèl·lic prussià!
Però, Barcelona s'empli de barricades
i aquest esperit moria sota el puny català.

Tota la Ibèria fou una foguera
contra el feixisme que es creia omnipotent.
Catalunya vençé la primera,
i fou primera màrtir, primera a tot moment.

I ara que surt el sol de la victòria
i que tot ho il·lumina el seu raig pregon,
la victòria seria sense glòria
si oblidéssiu aquest trocet de món
on encara el feixisme impera
amb el seu instint cafre i sangonant.
Catalunya fou la primera!
Mereix ésser la primera a tot moment.

SALVADOR PERARNAU.

ves els nostres homes representatius. Del nos re esperit de lluita en nasqué el gest de protesta contra aquella inèrcia ambiental. I de seguida ens disposàrem a combatre per tots els mitjans, com disposats hi estem encara avui, contra la força negra que endogala la

nostra terra. Per tant, acceptem la lluita contra Franco amb totes les conseqüències.

Els enunciacions que segueixen plasmen les nostres inquietuds; allò que serà, en l'avenir lliure, les normes que regularan la nostra conducta.

(Passa a la segona pàgina).

Perque ningú No dubti

Per Andreu CLARET

La precipitació dels esdeveniments bèl·lics, amb l'esclatant victòria dels aliats, planteja per a nosaltres les situacions més trascendentals del nostre exili. La gravidesa del perill, i per tant, de la nostra responsabilitat, s'accentua cada dia que passa. Si no solucionem noblement, lleialment les nostres discòrdies, en un termini com més breu millor, ens exposem a no poder tornar dignament a Catalunya. D'ací dos, tres mesos, ja fora massa tard, car els esdeveniments es precipiten. Pensem que els aliats tenen els ulls fets en nosaltres, pensem que el d'Espanya és per elle un problema que resta a resoldre. Pensem en els fets sagnants de Grècia, en Polònia, en Àustria. No vulguem que el nostre problema esdevingui un conflicte del qual en pagarem cares les conseqüències.

Es urgent, urgentíssim reaccionar, per dignitat, per patriotisme i àdhuc per egoisme si és que no volem acabar la vida a l'exili.

A la conferència de Yalta i ara a Sant Francisco s'ha tractat del nostre problema i això és just i lògic, car soldats nostres han contribuït a la victòria i això ens dona uns drets a la vegada que uns deures als governs dels aliats. Per a fer respectar aquests drets cal, però, que tinguem seny i adobtem d'una vegada una actitud digna que respongui a tot l'honor i a tota la dignitat del nostre nom de catalans i de republicans.

Dintre uns dies, els nostres amics d'Esquerra Republicana de Catalunya celebraran un Congrés a aquesta ciutat de Tolosa. Els homes d'«El Poble Català» tenim l'intenció d'aprofitar aquesta avinentesa assistint om a militants d'E. R. de C. a aquesta reunió a fi de facilitar l'oportunitat de reagrupar en un sol els dos grups del gran partit de la democràcia catalana.

Havent estat designat junt amb altres companys per a assistir a aquest Congrés, m'adreço als seus organitzadors per